

BUDA LÁSZLÓ

1952. június 17-én születtem Salgótarjában. Azóta is itt élek, és szeretem ezt a várost bajaival együtt. Az acélgyári óvodában éltem át az 1956-os forradalmat, lent a pincében a többi értetlen gyerekkel együtt. Általános iskolába szintén az acélgyári úton jártam, abban az időben még külön lány és fiú oldal volt. Nemigen jeleskedtem semmiben, hacsak abban nem, hogy nagyon gyorsan olvastam, szinte faltam a könyveket.

Amíg a többiek a bicikliráfot kergették drótból hajtott szerkezettel, én a Kohász Művelődési Házban ismeretterjesztő előadásokon ültem, megvallom csak azért, mert utána nagyon jó filmeket vetítettek. Sokat jártam az erdőben, szerencsére apám korán megismertetett engem és két öcsémet a természettel. Ez az ismeret később nagy hasznomra vált. Utána beiratkoztam a Madách Imre Gimnáziumba, akkor 1966-ot írtunk. Forrongó idő volt; Beatles, változások, új könyvek, új filmek. Az iskolában jól éreztem magam, ekkor készítettem első fotóimat, írtam első fantasztikus témájú novelláimat, és Lipták Gyuri barátommal jártunk Iványi Dönci bácsihoz rajzolni. Mindent egyszerre, ez volt a jelszó. Rengeteget jártunk az erdőbe, volt egy bandánk, nagy kalandjaink voltak.

Gimnázium után biológus szerettem volna lenni, de mivel az idegen nyelvekkel nagyon hadilábon álltam, az egyetem elmaradt, beálltam nyomdásztanulónak.

Szerencsére Budapesten jártam iskolába, mégpedig a Ságvári Nyomdaipari Tanulóintézetbe. Pesten élni nagyon jó volt, új látásmódot tanultam, sokat jártam színházba, moziba, múzeumokba. A Hadtörténeti Múzeumba bérletem volt, talán azért, mert alkalmatlan voltam a hadseregbe.

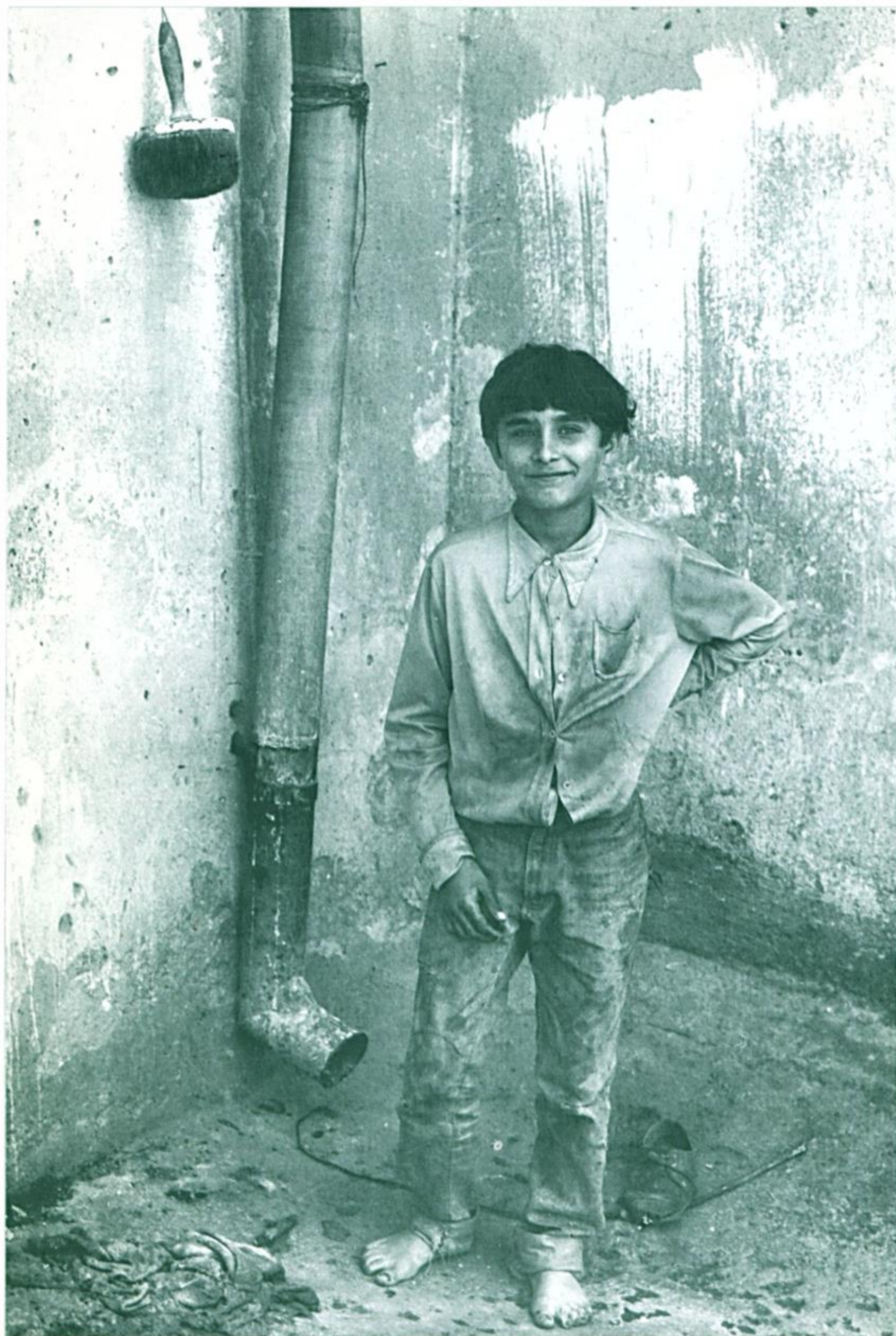
1972-től a salgótarjáni nyomdánál dolgoztam, ekkor nősültem. Fiam, Richárd 1973-ban született. Feleségem, Buda Mónika a kórházban dolgozik. Megalakítottuk a nyomdaklubot, ami országos hírnevet szerzett (ez a mai napig is így van, sőt újra működik).

1976-ban mentem át a Nógrádi Történeti Múzeumhoz fotósnak. 1978-ban megalakítottam a salgótarjáni Hegymászó Klubot. Európa nagy csúcsait másztam végig, fotódokumentációkkal és filmmel tértem újra meg újra haza.

A nógrádi fotóklubnak 1975-ben lettem tagja, azóta 33 önálló kiállításom volt itthon és külföldön egyaránt. Közös kiállításainkat, ahol a klub fellépett, nem is tartom nyilván. Megszámlálhatatlan díjat nyertem, sokszáz helyen tartottam diaporáma előadást.

1980-ban fotósiskolát végeztem Budapesten.

1995 óta a Sziklaorom Hegymászó és Barlangász Klub elnöke vagyok. Sok érdekes barlangi felfedezést tettünk. A múzeumnál dolgozom továbbra is, mondanom sem kell, nem az anyagiakért. Unokám, Péter majdnem két éve született, nagyapa lettem. Ötven éves vagyok. Ez van.

Buda László: Derű

